

119

MINISTRIES

“Dit document is een script van onderwijs dat is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia's, media en afbeeldingen getoond om de presentatie te vergemakkelijken. Daarom is het mogelijk dat deze tekst soms niet vlot leest of dat bepaalde teksten eigenaardig klinken. Daarnaast kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zouden zijn in literair werk. We moedigen u aan om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op het schriftelijke onderwijs.”

De Profeet in Ballingschap - Deel 7: In de Leeuwenkuil (Daniël 6)

Welkom terug bij onze studie over het boek van Daniël. In ons laatste studie hebben we Daniël 5 behandeld, waar Daniël het handschrift heeft uitgelegd dat God op een muur in het paleis van koning Belsazar had geschreven. Het geschrift gaf aan dat Babylon zou worden veroverd door de legers van de Meden en Perzen. Diezelfde nacht nog werd Belsazar gedood, werd Babylon veroverd en werd Darius de Meder de nieuwe heerser van de stad.

In deze studie gaan we Daniël 6 behandelen. In hoofdstuk 6 begint de nieuwe koning Darius zijn koninkrijk te besturen. De koning vindt dat Daniël een "uitstekende geest" in zich heeft, dus wil hij Daniël naar een zeer hoge positie promoveren. De andere Babylonische functionarissen mogen Daniël niet, dus halen ze de koning over om een wet aan te nemen waarbij dertig dagen lang niet mag worden gebeden. Daniël overtreedt deze wet meteen en daarom wordt hij gestraft en in een leeuwenkuil geworpen. Maar God beschermt Daniël tegen de leeuwen en hij wordt ongedeerd weer vrijgelaten. Koning Darius voert vervolgens de functionarissen die Daniël beschuldigden aan dezelfde leeuwen, en vaardigt een decreet uit ter ere van Daniël en de God van Daniël.

Voordat we ingaan op de tekst van hoofdstuk 6, vond er een belangrijke gebeurtenis plaats aan het einde van hoofdstuk 5: de Meden en Perzen veroverden de stad Babylon. Dus, hoe is dat gebeurd? Wie zijn deze Meden en Perzen? En wie is deze nieuwe koning, Darius?

De geschiedenis rond de verovering van Babylon is fascinerend en komt overeen met een aantal interessante profetieën. We zullen ze hier kort beschrijven. Zoals we in de laatste studie hebben vermeld, hadden zowel Jesaja als Jeremia al geprofeteerd dat Babylon door de Meden zou worden veroverd (Jesaja 13:17-19; Jeremia 51:11, 28-29). Nadat Kores II de koning van Perzië werd, veroverde hij de Meden, maar daarna combineerde hij de legers van de Meden en Perzen, en vielen ze samen Babylon binnen. Ze omsingelden de stad en gebruikten een ingenieuze tactiek om haar in te nemen. Babylon was goed beschermd, want het was omgeven door dikke muren, maar de rivier de Eufraat liep onder de muren door, dwars door het midden van de stad.

De Perzen groeven kanalen die het water van de rivier wegleidde van de stad. Toen de rivier eenmaal ondiep genoeg werd om er doorheen te lopen, liep het Perzische leger gewoon langs de rivierbedding onder de muren door, rechtdoor de stad in. Ze marcheerden naar het paleis, doodden koning Belsazar (Daniël 5:30) en claimden het eigendom van Babylon zonder al teveel te hoeven vechten

(Herodotus, *Histories* 1:190–191; Xenophon, *Cyropaedia* 7.5.1-30).

Zoals de historicus Herodotus schreef:

... de Perzen hebben hun vrij onverwachts aangevallen ... de Babyloniërs die tussen hen in woonden wisten niet dat ze gevangen waren genomen; maar omdat ze toevallig een feest vierden, bleven ze gedurende de hele tijd dansen en zich verheugen totdat ze maar al te goed de waarheid ontdekten. Maar toen was Babylon voor het eerst ingenomen.

- Herodotus, *Histories* 1:191, vertaald door G.C. Macaulay (www.gutenberg.org)

Dus, wie waren deze veroveraars? De Perzen (ook wel bekend als het Achaemenidische rijk) leefden oorspronkelijk in wat nu het zuidwesten van Iran is.

(Josef Wiesehöfer, *Ancient Persia: from 550 BC to 650 AD*, vertaald door Azizeh Azodi [Londen: I.B. Tauris Publishers, 1996] blz. 8).

De Perzische religie legde grote nadruk op het vastleggen van verbonden en het nakomen van je woord.

(William W. Malandra, *Ancient Iranian Religion: Readings From the Avesta and Achaemenid Inscriptions* [Minneapolis, MN: University of Minnesota Press, 1983] bls 56, 61)

De Perzische regering was goed georganiseerd en ging meestal vriendelijk om met de mensen die ze veroverden. Bijvoorbeeld, toen de Perzen Babylon veroverden, werd er nauwelijks bloed vergoten en mochten de Babyloniërs hun tempels en de meeste van hun religieuze praktijken behouden

(Cyrus Cylinder, www.britishmuseum.org).

Ze behielden ook de Aramese taal, die de Babyloniërs al spraken

(Josef Wiesehöfer, *Ancient Persia: from 550 BC to 650 AD*, vertaald door Azizeh Azodi [Londen: I.B. Tauris Publishers, 1996] blz. 7).

Later stonden ze toe dat de gevangengenomen Joden werden vrijgelaten die een nieuwe Tempel mochten bouwen in Jeruzalem.

Over de Meden hebben we niet veel historische informatie, maar we weten dat ze in de bergen van Noordwest-Iran woonden. De Meden waren de bondgenoten van Babylon in de dagen van Nebukadnezars vader, en in die tijd hielpen ze Babylon om de Assyriërs omver te werpen (ABC 3, Fall of Nineveh Chronicle) en vestigden ze zich als de supermacht van de wereld. Maar ongeveer zestig jaar later hielpen ze Kores om het Babylonische rijk te veroveren dat ze ooit hadden geholpen om het op te bouwen.

Dus wie was die Darius dan? We weten alleen dat hij een Meder was (Daniël 5:31); verder hebben we geen enkel historische informatie over hem. Sommigen denken dat Darius, voordat hij koning werd, een Meder-generaal was die Gobryas heette, terwijl anderen denken dat hij koning Kores zelf was, maar geen van de beide ideeën kan worden bewezen.

(Ted Noel, A Primer on the Book of Daniël [Eugene, OR: Wipf and Stock Publishers, 2009], blz. 55-56, 58; R. D. Wilson, Studies in the Book of Daniël [New York: Putnam, 1917] blz. 128)
(John F. Walvoord, Daniël, onder redactie van Charles H. Dyer & Philip E. Rawley (Chicago, IL: Moody Publishers, 2012) blz 219-220).

Hoewel we niet veel weten over de koning, zullen de dingen die we wel weten over de Medo-Perzische regering en de cultuur een effect hebben op de acties van de koning in Daniël hoofdstuk 6.

Nu we wat historische achtergrond hebben, gaan we naar de tekst van hoofdstuk 6.

Daniël 6:1-4

Het behaagde Darius over het koninkrijk honderdtwintig stadhouders aan te stellen, die over heel het koninkrijk verdeeld zouden zijn, en over hen drie rijksbestuurders, van wie Daniël er een was. Aan hen moesten die stadhouders verantwoording afleggen, opdat de koning niet benadeeld werd. Toen overtrof deze Daniël de rijksbestuurders en de stadhouders, omdat er een uitzonderlijke geest in hem was. De koning overwoog hem over heel het koninkrijk aan te stellen.

Darius erkent de "uitstekende geest" van Daniël, net zoals koning Nebukadnezar dat ooit deed. De koning wil zijn nieuwe koninkrijk zo goed mogelijk besturen dus wil hij Daniël veel macht en autoriteit geven. Maar zoals zo vaak gebeurt, blokkeert de politiek een rechtvaardig bestuur:

Daniël 6:5-6

Daarop gingen de rijksbestuurders en de stadhouders zoeken naar een grond voor een aanklacht tegen Daniël inzake het koninkrijk, maar zij konden geen enkele grond voor een aanklacht, of iets verkeers vinden, omdat hij betrouwbaar was en er geen nalatigheid of iets verkeers bij hem te vinden was. Toen zeiden deze mannen: Wij zullen tegen deze Daniël geen enkele grond voor een aanklacht vinden, tenzij wij iets tegen hem vinden in de Wet van zijn God.

Deze andere functionarissen wilden de positie van Daniël voor zichzelf. Ze probeerden wat vuiligheid over Daniël omhoog te halen om tegen hem te gebruiken, maar dat lukte niet. Dat is best opmerkelijk, want Daniël was inmiddels zo'n 50 jaar in dienst van het hof in Babylon. Dus tijdens de 50 jarige carrière van Daniël in openbare dienst had hij niets slechts gedaan dat ze tegen hem konden gebruiken. Maar net als de jaloerse rijksbestuurders in hoofdstuk 3, ontdekken deze rijksbestuurders een "zwakte" in Daniël die ze kunnen uitbuiten: hij is toegewijd aan God en zal God eerder gehoorzamen dan wie dan ook. Dus bedenken ze een plan:

Daniël 6:7-10

Zo kwamen deze rijksbestuurders en stadhouders eensgezind bij de koning en zeiden het volgende tegen hem: Koning Darius, leef in eeuwigheid! Al de rijksbestuurders van het koninkrijk, de machthebbers, de stadhouders, de raadslieden en de landvoogden, zijn na onderling beraad van mening dat er een koninklijk besluit moet worden opgesteld en een verbod moet worden bekrachtigd, dat al wie binnen dertig dagen een verzoek zal richten aan welke god of mens ook, behalve aan u, o koning, in de leeuwenkuil zal worden geworpen. Nu dan, koning, stel het verbod op en onderteken het bevelschrift, dat niet veranderd mag worden, volgens de wet van Meden en Perzen, die niet mag worden herroepen. Daarop ondertekende koning Darius het bevelschrift en verbod.

Dit is best een slim plan. Darius is een gloednieuwe buitenlandse koning; hij wil niet dat iemand problemen veroorzaakt in een poging om de stad "terug te nemen" in naam van Babylon. Deze wet tegen bidden zou behulpzaam kunnen zijn om mensen in deze overgangperiode trouw te houden aan de nieuwe koning. Bovendien duurt het maar dertig dagen, dus het lijkt geen overdreven strenge tiranniek. Het lijkt gewoon een verstandig besluit om de nieuwe koning te beschermen tegen ontrouwe burgers. De koning had nooit gedacht dat deze wet een man zou straffen die trouw en eerlijk was en de koning goed zou dienen. Daniël wist wat deze rijksambtenaren van plan waren, maar hij wist ook dat God hem beschermde, dus ging hij verder met zijn dagelijkse bezigheden:

Daniël 6:11-14

Toen Daniël te weten kwam dat dit bevelschrift ondertekend was, ging hij zijn huis binnen. Nu had hij in zijn bovenvertrek open vensters in de richting van Jeruzalem. Op drie tijdstippen per dag ging hij op zijn knieën, bad hij en dankte hij voor het aangezicht van zijn God, precies zoals hij voordien had gedaan. Toen kwamen deze mannen eensgezind bij zijn huis en troffen Daniël aan, terwijl hij bad en smeekte om genade voor het aangezicht van zijn God. Meteen kwamen zij naar voren en zeiden in de tegenwoordigheid van de koning over het verbod van de koning: Hebt u niet een verbod ondertekend dat iedereen die binnen dertig dagen een verzoek zou richten aan welke god of mens ook, behalve aan u, o koning, in de leeuwenkuil zou worden geworpen? De koning antwoordde en zei: Dat woord staat vast volgens de wet van Meden en Perzen, die niet mag worden herroepen. Toen antwoordden en zeiden zij in de tegenwoordigheid van de koning: Daniël, een van de ballingen uit Juda, heeft op u, o koning, en op het verbod dat u ondertekend hebt, geen acht geslagen, maar op drie tijdstippen per dag doet hij zijn gebed.

Dus betrapten de justitionele ambtenaren Daniël op het overtreden van hun nieuwe wet en ze rapporteerden zijn wangedrag aan de koning. Deze wet "mag niet worden herroepen" (vers 12). Dit kenmerk van de wet van de Meden en Perzen verschilt van de Babylonische wet. Terug in hoofdstuk 2 beval Nebukadnezar om al zijn wijze mannen te doden (Daniël 2:12), maar nadat Daniël zijn droom succesvol had uitgelegd, werd dat bevel niet uitgevoerd (Daniël 2:24). Het lijkt er dus op dat Babylonische koningen hun eigen bevelen konden intrekken.

Maar de bevelen van de Medo-Perzische koningen waren onherroepelijk (zie Esther 8:5-11, waar het decreet van de Perzische koning dat de Joden moesten worden vernietigd niet kon worden herroepen). Dus kon de koning de wet niet veranderen om Daniël te redden. Deze regel tegen het intrekken van de wetten lijkt in eerste instantie misschien vreemd, maar er zit een zekere logica in. Het hebben van wetten die niet kunnen worden herroepen, betekent dat mensen erop kunnen vertrouwen dat de wet de consistente norm is. Als er een wet is, zal die niet van de ene op de andere dag veranderen; wanneer de koning een nieuw bevel geeft, kunnen de mensen erop vertrouwen dat hij meent wat hij zegt, en dat het gehoorzamen van dat bevel hen uit de problemen zal houden. Dit zorgt er ook voor dat de wet gelijkelijk wordt toegepast op alle mensen; de koning kan geen wet opleggen die mensen bestraft, om later uitzonderingen te maken voor zijn vrienden. Het onherroepelijk maken van de wetten is een manier om de corruptie terug te dringen, de overheid voorspelbaarder te maken en mogelijk alles eerlijker te laten verlopen. De sluwe ambtenaren van de rechtbank vinden echter een manier om deze bedoeling op zijn kop te zetten en ze gebruiken deze wet om een onschuldige man te straffen om zo hun eigen corrupte belangen te bevorderen.

Nu deze ambtenaren Daniël hebben aangeklaagd voor de ernstige misdaad van het bidden, beseft de koning wat ze van plan zijn. Hij weet dat Daniël niet gestraft moet worden, maar omdat hij zijn bevel niet kan herroepen, kan hij niets doen:

Daniël 6:15-16

Toen de koning dit woord hoorde, nam hij het zichzelf zeer kwalijk en hij zette zijn hart erop om Daniël te verlossen. Tot zonsondergang spande hij zich in om hem te redden. Toen kwamen deze mannen weer eensgezind bij de koning en zeiden tegen de koning: Weet, o koning, dat het een wet van Meden en Perzen is dat geen enkel verbod of besluit dat de koning heeft opgesteld, veranderd mag worden.

Dus moet de koning zich nu houden aan de wet van het land. Hij wordt ertoe gedwongen, en dus geeft hij Daniël over om zijn straf te ondergaan:

Daniël 6:17-19

Toen gaf de koning bevel en men haalde Daniël en wierp hem in de leeuwenkuil. De koning nam het woord en zei tegen Daniël: Uw God, Die u voortdurend vereert – Hij zal u verlossen. Er werd een steen gebracht en op de opening van de kuil gelegd. De koning verzegelde die met zijn ring en de ring van zijn machthebbers, zodat de maatregel met betrekking tot Daniël niet veranderd kon worden. Toen vertrok de koning naar zijn paleis. De nacht bracht hij vastend door. Geen enkele vorm van vermaak liet hij bij zich brengen. Zijn slaap was ver van hem geweken.

Deze koning kent Daniël nog niet zo lang; het lijkt erop dat ze nog niet genoeg tijd met elkaar hebben doorgebracht om goede vrienden te worden. Dus waarom zou koning Darius zo radeloos zijn over deze situatie, zijn slaap verliezen en weigeren te eten? Nou, er zijn verschillende redenen waarom hij zo van streek is. Op moreel vlak weet de koning dat Daniël een goede man is en hij wil geen onschuldig bloed aan zijn handen hebben. Op politiek niveau erkent de koning echter dat Daniël een bekwame en eerlijke man is die hem goed van dienst kan zijn, terwijl de andere laffe functionarissen anderen in hun rug steken. Wie zou de koning liever in zijn regering hebben? Mensen zoals Daniël, die trouw zijn en bereid zijn om te dienen, of mensen die bereid zijn om de trouwe dienaren van de koning te vernietigen om hun eigen carrière vooruit te helpen? Elke wijze koning heeft liever Daniël. Maar nu wordt Daniël uit de regering gezet en krijgen deze verraderlijke ambtenaren promotie. Deze situatie is niet alleen slecht voor het geweten van de koning, maar ook voor zijn koninkrijk. Dus na een slapeloze nacht is de koning behoorlijk opgelucht dat Daniël zijn straf heeft overleefd:

Daniël 6:20-24

Vroeg in de morgen, toen het licht werd, stond de koning op. Haastig vertrok hij naar de leeuwenkuil. Toen hij in de nabijheid van de kuil gekomen was, riep hij naar Daniël, met droeve stem. De koning nam het woord en zei tegen Daniël: Daniël, dienaar van de levende God, heeft uw God, Die u voortdurend vereert, u van de leeuwen kunnen verlossen? Toen sprak Daniël tot de koning: O koning, leef in eeuwigheid! Mijn God heeft Zijn engel gezonden en Hij heeft de muil van de leeuwen toegesloten. Ze hebben mij geen letsel toegebracht, omdat ik voor Hem onschuldig ben bevonden. Ook tegen u, o koning, heb ik geen misdaad begaan. Toen werd de koning zeer verheugd daarover, en hij beval Daniël uit de kuil te trekken. Toen Daniël uit de kuil was getrokken, werd er geen enkel letsel bij hem aangetroffen, omdat hij op zijn God had vertrouwd.

Als er staat dat er bij Daniël "geen enkele letsel werd gevonden", doet dit denken aan hoofdstuk 3, waar de trouwe mannen, die in de oven werden gegooid, niet eens naar vuur roken (Daniël 3:27). Maar dit is wat daarna gebeurde met de ontrouwe mannen die Daniël hadden beschuldigd:

Daniël 6:25

Vervolgens beval de koning en men haalde die mannen die Daniël openlijk hadden beschuldigd, en men wierp hen, hun kinderen en hun vrouwen, in de leeuwenkuil. Zij hadden de bodem van de kuil nog niet bereikt, of de leeuwen maakten zich van hen meester en verbrijzelden al hun beenderen.

De leeuwen raakten Daniël niet aan; God beschermde hem omdat hij "onschuldig werd bevonden" (vers 22). Maar deze corrupte ambtenaren werden onmiddellijk verslonden. Zoals het spreekwoord zegt:

Spreuken 21:7-8

De verwoesting van goddelozen sleurt hen mee, omdat zij weigeren recht te doen. De weg van een mens is krom en vreemd, maar het werk van een reine is juist.

Het breken van de botten van de ambtenaren herinnert ons aan een profetie die Bileam maakte. Terwijl hij over Israël sprak, zei hij dit:

Numeri 24:8-9

God heeft hem uit Egypte geleid; Hij is hem als de hoorns van een wilde os. Hij zal heidenvolken, zijn tegenstanders, verslinden; hun beenderen zal hij breken, en met zijn pijlen doorboren. Hij kromt zich, hij legt zich neer als een leeuw, als een leeuwin; wie zal hem doen opstaan? Wie u zegent, is gezegend, wie u vervloekt, is vervloekt!

Zo redde God Daniël dus van een onrechtvaardige straf en bracht een rechtvaardige straf over zijn vijanden. Gods acties in deze situatie zijn volkomen logisch. Maar wat was de rechtvaardiging van de koning om de boosaardige aanklagers voor de leeuwen te gooien? We hebben net vermeld dat de koning zijn wetten niet kon veranderen als ze eenmaal waren gemaakt. Daarom kon hij de wet niet veranderen om Daniël te redden. Dus hoe kan hij nu de wet wel veranderen om deze corrupte ambtenaren te veroordelen?

Nogmaals, de geschiedenis geeft hiervoor een solide verklaring. De koning veranderde de wet helemaal niet door deze ambtenaren te executeren. Het blijkt dat de Babylonische wet al een precedent had om dit soort dingen te doen. Als iemand in Babylon de doodstraf kreeg voor zijn misdaad, maar vervolgens zijn eigen executie overleefde, werd dit opgevat als een bovennatuurlijk teken dat de man valselijk was beschuldigd. Als dit gebeurde en de beschuldigde man niet stierf, kreeg de persoon die hem beschuldigde in plaats daarvan de doodstraf. Hier is een voorbeeld van een Babylonische wet die deze standaard gebruikte:

Als iemand een beschuldiging tegen een persoon indient en de beschuldigde in de rivier springt, dan als in de rivier verdrinkt, mag zijn aanklager zijn huis in bezit nemen. Maar als de rivier bewijst dat de beschuldigde onschuldig is en hij alles ongedeerd overleeft, dan zal de persoon die de beschuldiging had ingebracht ter dood worden gebracht, terwijl de persoon die in de rivier sprong het huis in bezit zal nemen dat aan zijn aanklager had toebehoord.

- *Hammurabi Code 2*, translated by L. W. King (avalon.law.yale.edu)

Het feit dat Daniël dit overleefde, werd beschouwd als het bewijs dat hij onschuldig was. Dus in de ogen van de Babylonische wet moeten de mannen die hem aanklaagden dus valse getuigen zijn geweest. De koning veranderde de wet helemaal niet toen hij de corrupte ambtenaren voor de leeuwen gooide; hij handhaafde een Babylonische wet die reeds bestond.

Daniël 6:26-28

Toen schreef koning Darius aan alle volken, natiën en talen die op heel de aarde woonden: Moge uw vrede toenemen! Er wordt door mij bevel gegeven dat men in heel het machtsgebied van mijn koninkrijk zal beven en sidderen voor het aangezicht van de God van Daniël, want Hij is de levende God, en houdt voor eeuwig stand. Zijn Koninkrijk gaat niet te gronde, en Zijn heerschappij duurt tot het einde. Hij verlost en redt, Hij doet tekenen en wonderen in de hemel en op de aarde, Hij, Die Daniël heeft verlost uit de klauwen van de leeuwen.

Darius vaardigt hier een decreet uit, vergelijkbaar met het decreet van Nebukadnezar aan het einde van hoofdstuk 4, waarin hij God verheerlijkt en vertelt over Zijn grote daad.

Zoals we in de vorige studie hebben vermeld, is er een "chiastische structuur" in dit deel van het boek van Daniël, waar bepaalde hoofdstukken vergelijkbare verhalen en thema's hebben. Hoofdstukken 4 en 5 vormden het middelpunt van deze structuur. Beide verhalen spreken over koningen die zichzelf boven God verheven en vervolgens werden vernederd. Hier, in hoofdstuk 6, hebben we ongeveer dezelfde thema's als in hoofdstuk 3, waar een koning een wet uitvaardigt waarbij Gods getrouwe volk moet kiezen tussen het gehoorzamen van hun koning of het gehoorzamen van God. Wanneer het gelovige volk ervoor kiest om God te gehoorzamen, beschermt God hen tegen de straf van de koning. In Daniël 3 was die straf dat je in een vurige oven werd gegooid; hier in hoofdstuk 6 was de straf dat je in een leeuwenkuil werd geworpen. In beide gevallen zijn de getrouwe mensen uiteindelijk beter af dan voorheen. Zoals het laatste vers in hoofdstuk 6 zegt:

Daniël 6:29

En het ging deze Daniël voorspoedig onder het koningschap van Darius en onder het koningschap van Kores, de Pers.

Lessen voor ons

De lessen van hoofdstuk 6 lijken erg op de lessen van hoofdstuk 3. We moeten God meer gehoorzamen dan mensen (Handelingen 5:29), en God zal ons beschermen en bij ons zijn, zelfs als we worden vervolgd (Jesaja 43:1-2 ; 1 Petrus 3:13-14). Eén verschil tussen de twee hoofdstukken is dat de koning in Daniël 3 probeerde om de vrienden van Daniël te dwingen om God te onteren. Hier in Daniël 6 verbiedt de koning Daniël om God te eren. In beide gevallen verdedigde God de mensen die Hem eerden. God staat dus aan onze kant, of we nu weigeren om de dingen te doen die immoreel zijn, of erop staan om dingen te doen die moreel zijn. Zoals David schreef:

Psalm 37:23-28

De voetstappen van die man worden door de HEERE (JHWH) vastgezet, Hij vindt vreugde in zijn weg. Als hij valt, wordt hij niet weggeworpen, want de HEERE (JHWH) ondersteunt zijn hand. Ik ben jong geweest, ik ben ook oud geworden, maar ik heb de rechtvaardige nooit verlaten gezien, of zijn nageslacht op zoek naar brood. De hele dag ontfermt hij zich en leent uit, en zijn nageslacht is tot zegen. Keer u af van het kwade, doe het goede en bewoon de aarde voor eeuwig. Want de HEERE (JHWH) heeft het recht lief en zal Zijn gunstelingen niet verlaten; voor eeuwig worden zij bewaard, maar het nageslacht van de goddelozen wordt uitgeroeid.

Zelfs als we door het eren van God voor de leeuwen worden geworpen, zal Hij ons niet in de steek laten. God staat achter ons; Hij heeft ons geroepen tot Zijn "eeuwige heerlijkheid", en Hij heeft ons niet geroepen om ons later in de steek te laten. We kunnen op Hem vertrouwen en rekenen. Zoals Petrus schreef:

1 Petrus 5:6-10

Verneder u dan onder de krachtige hand van God, opdat Hij u op Zijn tijd verhoogt. Werp al uw zorgen op Hem, want Hij zorgt voor u. Wees nuchter en waakzaam; want uw tegenpartij, de duivel, gaat rond als een brullende leeuw, op zoek naar wie hij zou kunnen verslinden. Bied weerstand aan hem, vast in het geloof, in de wetenschap dat hetzelfde lijden ook aan al uw broeders in de wereld opgelegd wordt. De God nu van alle genade, Die ons geroepen heeft tot Zijn eeuwig heerlijkheid in Christus Jezus, Hij Zelf moge u – na een korte tijd van lijden – toerusten, bevestigen, versterken en funderen.

In het volgende studie in deze serie zullen we hoofdstuk 7 van het boek Daniël onderzoeken. We hopen je daar weer te zien.

We hopen dat je van dit onderwijs hebt genoten. En vergeet niet om alles te onderzoeken.

Sjalom, dat Jahweh u mag zegenen in uw wandel in het volledige Woord van God.

Voor meer informatie of andere studies, verwijzen wij je naar onze website www.testeverything.net

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: www.twitter.com/119Ministries# (USA)